

2817 1. Beh. af Lovf. ang. Statens Overt. af de det sjæll. Jernbanef. tilh. Jernb. m. Tilbehør. 2818

det sjællandske Jernbaneselskab eksisterer eller ikke. Har dette det Mindste at gjøre med dette Lovforslag Andet, end at det sjællandske Jernbaneselskab burde betale dette Anlæg, i alt Fald en større Del deraf, og derved faae sænket sine Aktier lidt? Altsaa, forsaavidt dette skal være et Strækmiddel med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, da maa det være i den Forstand, at vi skulle være os, for ikke at give den Sum, der er forlangt; den kan maasse trykkes noget derved, men med selve Foretagendet, Overtagelsen af Banerne har dette Spørgsmaal Intet at gjøre, og det har Kallehavehistorien heller ikke. Hvad nu Forholdene paa Sjælland angaar, maa jeg indrømme, at det ærede Medlem har leveret et glimrende Bevis for, at det er gaaet findigt med det sjællandske Jernbaneselskab. Hovedstadens Banegaard, Havnebanen, Banen over Amager, som det ærede Medlem nævned, Havnen ved Dragør, Tverbanen ved Næstved osv., Næsnesbanen, alle disse Ting, som det ærede Medlem anser som fornødne, som efter hans Mening maa komme, tale jo for, at der er Opgaver at løse, som det sjællandske Selskab ikke hidtil har løst. Vil Selskabet, saafremt Loven ikke vedtages, løse dem, saa maa det ærede Medlem erkjende, at Aktierne maa gaa ned, og saa er Prisen for høi; vil Selskabet ikke løse dem, uagtet de efter det ærede Medlems egen Mening ere saa paatrængende, at de vilde bryde igjennem, naar ikke det sjællandske Selskabs Konservatisme stod som en Væggen for dem, ja, saa vil jo Statskassen komme til at betale disse Anlæg, selv om den ikke overtager Banerne, medens Selskabet da saar Fordelen ved den forpægede Trafik ind paa sin Bane. Jeg kan ikke negte, at mig har det i høi Grad undret, at Hovedstaden ikke har en Havnebane endnu i 1880, og at den tilmed lader sig gaae med en halv Havnebane, som istedetfor at gaa ud til Roldbøden skal ende et Sted nede i Kvæsthusgade (Suel: Ved Nyhavn!). Derfor vil jeg rigtig nok, at man kun behøver at anføre dette Forhold i Forbindelse med Banestationens hele Tilstand i Forhold til Trafikken; men det er jo Forhold, der nødvendig maa og skulle ordnes. Selskabet kan ganske vist holde noget igjen, men naar Selskabet udsører Arbejderne, og de ikke kunne betale sig, saa maa Aktierne synke, og

saa er Prisen ogsaa for høi, og paa den anden Side, hvis Arbejderne udsættes, uagtet Almenvellet kræver dem, saa maa det være, fordi Selskabet staar som en Væggen for Fremme af Almeninteresserne. At Statskassen skulde gribe ind og betale Selskabet for at gjennemføre disse Arbejder, tror jeg ikke, der kan være Tale om. Jeg kan altsaa ikke forstaa Andet, end at ethvert Postulat i det ærede Medlems Fremstilling viser, at enten maa der ske en Forandring i Retsforholdet mellem Staten og det sjællandske Jernbaneselskab, eller ogsaa ville stærke Statskrav staa uopfyldte. I sidste Tilfælde staar Selskabet paa disse Omraader som et Bolværk mod tidsvarende Forbedringer. Vil Selskabet gaa bort fra sin konservative Stilling og sørge for en Udvikling ved at bringe Offre, som det ærede Medlem maa mene ikke kunne betale sig, siden han udtaler sig advarende til os paa Statskassens Vegne, saa maa det samtidigt erkjendes, at dets Aktier maa synke, og Prisen er da for høi. Altsaa en Advarsel er der givet imod Lovforlaget, enten man ser paa, hvad der maa affrække Statskassen fra at gjøre Offre, eller man ser paa, hvad der affrækker Selskabet. Banen over Amager er vist neppe saa overmaade fornøden; der maa man ialtfald kunne lade sig nøie med en Dampsporvei ligesom ved Græsted, og hvad Havnen ved Dragør angaar, skal jeg ikke modsig, at den kan være nyttig; men den har ikke en saa stor Statsinteresse, at Rigsdagen ikke skulde kunne staa imod, efter at den ikke længere har det sjællandske Jernbaneselskab til Hjælp. Saa er der Dampfergen over Drejsund. Hoorfor i Alverden skulde den blive en saadan Statsfog lige nu, efter at det sjællandske Jernbaneselskab i 16—17 Aar har haft hele Jernbanetrafikken op til Helsingør uden denne Dampferge, og uden at finde den fornøden, som det ærede Medlem siger. Nu, da der foreslaas en Forandring i Retsforholdet imellem Selskabet og Staten, skulde den strax blive et Statsforetagende, der ikke kan taale Opsættelse! I saa Fald maa Selskabet atter her staa som en Væggen imod, hvad Statsvættet kræver, eller ogsaa, hvis det forandrer sit Sindelag og vil fyldestgjøre Kravet ved at bringe Offre, saa vilde dets Papirer falde, og vi komme altsaa til at give for meget efter dette Lovforslag. Jeg vil altsaa sige, at alle disse Komplikationer affrække mig ikke. Der ligger tværtimod i disse Advarsler noget Unbefalende. Det Unbefalende er i Grunden stærkere end det Affrækkende; thi skal det betyde Noget, betyder